מי שהוציאוהו פרק רביעי עירובין

רבינו חננאל

מו:

ופריק רב פפא לכולהו ואפילו למאי דאקשינן איהו נמי, ואמר אינשורך ר' יהושע למימר הילכתא כר' יוחנן בן נורי אפי' בעירובי תחומין, דאי לא פריש, הוה אמינא כי אמר ר' יהושע כן לוי הילכתא כדברי המיקל בעירובי חצירות, אבל בעירובי תחומין לא. קמ"ל הילכתא כר' יוחנן בן נורי אפילו בעירובי חצירות. ומנא תימרא דשני לן בין עירובי תחומין לעירובי חצירות מתניתין דלעיל מהאי והוא הדין להאי. דתנן א"ר יהודה במה דברים אמורים בעירובי תחומין אבל בעירובי חצירות, אבל בעירובי תחומין אינשורך לומר הלכה כר' יהושע בן נורי, שלא תאמר בשירי העירוב אמר ר' יהושע בן לוי הילכתא כדברי המיקל בעירוב אבל בתחלת (עירוב) אימא לא. קמ"ל הילכתא כר' יוחנן בן נורי, דהוא כמו תחילת העירוב. ר' יעקב ור' זריקה אמרי הילכתא כר' עקיבא מחבירו, וכר' יוסי מחבירו, וכרבי מחבירו. ר' (יוסי) [אסי] אמר הילכתא אתמר. ר' מייא בר אבא אמר מטין איתמר. ור' יוסי בר' חנינא אמר נראין איתמר. א"ר יעקב בר אידי משום ר' יוחנן ר' מאיר ור' יהודה הלכה כר' יהודה. ר' יהודי ור' יוסי הילכתא כר' יוסי, וכל שכן ר"ש ור' יוסי הילכתא כר' יוסי. ור' אבא אמר רבי יוחנן ר' יהודי ור"ש הילכתא כר' יהודי. אמר רב אשי ר' יוסי ור' שמעון הלכה כר' יוסי. איבעיא להו ר' מאיר ור' שמעון הילכתא כמאן, תיקו. בא רב משרשיא לרחוה דבר' ר' אבא שאמר משמיה דר' יוחנן, ואמר ליתנהו להני כללי, מדתנן אמר ר' שמעון למה הדבר דומה לני' חצירות הפתוחות זו לזו ופתוחות לרשות הרבים ועירבו שתיהן עם האמצעית כו', ואמר רבא) הלכה כר' שמעון. מאן פליג עליה ר' יהודי, ואא"ר יוחנן ר' יהודי ור' שמעון הלכה כר' יהודי. (ומאי קושיא) היכא דלא איתמר עלה בפירוש הלכה (כר' שמעון) (כר"ן) אבל היכא דאיתמר לא א"ר יוחנן, ואקשינן נמי מיהא דתנן ר' שמעון אומר

עד דנפקי יומא טבא כולהו אבל יומא בתרא דכנגן מפלק פליג למנין ז' אבל מגילות לא נהיג היה כלל אבל שביעי שביעי ר"ט אבל מחרן כיון דעיקר מגילות יום לתצון ז' דהכי מסתמא דכנגן דעיקר מגילות מעלת היום היום לקבוע מגילה ולמתר מותר וכתיב ומחמיתה לחוריתה ויום טוב לתצון שפיקא דכנגן אחי עשה ולאי לחוריתה דיתיר ואיל על עשה שפיק לכיסי דכנגן והא לתמרינן בכתובות (דף ד'.) מכשיטין את המת לתצר ונוהג ז' ימי המשתה ואחר כך נוהג ז' ימי אבילות אלמא דמי יומא קמא לתצילות מועד דכנגן שמא מועד לחמן עדיף טפי:

ואין חבין **[אדם שלא בפניו.** וא"ת והיכי מוכח מהכא לעירובי תחומין ממילי הכא אין הטעם תלי במומר אלא משום דאין חבין לאדם שלא בפניו ויש לומר מ"מ מוכח שפיר לתמירי טפי לתפילו ילעינן גבי עירובי תחומין לתמר דעתו ליל נאומו לד אפי' הכי כיון לתיכן קלת חוב שמפיק ממה שתיעו יכול ליל לגד אחר אם ילכה לא הוי עירוב ובעירובי חצירות אע"ג לתיכן קלת נמי חוכה שמערבין בפת שלו שלא מדעתו כדאמר בפ' מבוי (לקמן דף פ.) ומטלין לפניו שיתופו בפיו אחי שמא בני אדם[ה] ומיהו היימו שיתופו בע"כ ונרין שיממול להם פתן אם ילו לעתת כדאמר בהדי (לקמן ד' פת.) כיון דאי בעי ליה מינאי ולא יהיבנא בטל שיתוף והיינו משום לתמירי טפי: **שלא** [שבח תורת עירוב מן התיעוקות. פ"ה אבל עיקר עירוב בתמומין הוא ומצה היא זו לקמן בפרק מבוי (דף פ:) ומס פירש הקונטי בענין אחר ולא אתרו לעבר בתצירות לאחר שנאתפו שלא לבטל תורת עירוב תצירות מן התיעוקות מדורות בבתי הלבן מקילין בית בשיורי עירוב והכי משמע לתניא לקמן בפרק הדר (דף עג:) מערבין בתצירות ומאתפין בתצוי שלא לבטל תורת עירוב מן התיעוקות ולר"י נראה לפי' דהכא פירוש דפרק מבוי לא חיישי כלל בעירובי תצירות שלא לשיתופי מבואות קאי דקתני ריש כילד מאתפין כו' ולאו לתצרו בתצירות היינו פירוש לשיתופי מבואות וקתי שיתוף מבוי עירובי תצירות בכמה דוכתי: **ברבי** יוסי מחבירו. והא לתמר לקמן (דף עז.) אתר ר' יוחנן הלכה כר' יוסי מכלל דיתידתה פליג עליה אתיא כר' יעקב בר אידי[ו]: **רבי** אסי אמר הלכה. פ"ה ודקשין בפירקא ומ"ד מטין מוקין היינו לא ודקשין בפירקא ונרין היינו לא עביד הכי לא מהדרינן עובדא אבל לא מוקין ומקשה לפירוקו לתפי' לא לתימר נרין לא מהדרינן עובדא כיון דלא לתימר הלכתא לא בתר ולא בתר לכן נרתה לי דהלכה לתי עביד כתידך מהדרינן ומטין מוקין ואם כן למעבד עובדא כתידך מחין בידיה ומיהו לי עביד עובדא לא מהדרינן ונרין מוקין ואי בעי למעבד כתידך לא מחין בידיה וכן משמע בפרק הכותב (כתובות פג.) גבי דנו דייני כר' טרפון וא"ת מהרנה בית שמאי לתיכן שיתופי מבואות (כ"ג דף קכ:) משמע דלמ"ד מטין היינו דיעבד מטין בהכי תנאי אבל לכתחלה עבדינן כתידך גבי בכור טוטל פי שנים נשבח שבאתו נכסים לתחר מיתח אבי לתמר רבא הלכתא לתור בעשות כדברי רבי ואם עשה עשוי קסבר מטין לתימר וי"ל דמטין דהתם היינו לענין מבריו דפליגי התם רבנן עליה ואם סובר הלכה כדברי מחבריו ורבא סבר מטין מחבריו לתמר ולא הלכה כתבריו:

הכי

עושה תוצה לה. שיר שלא עירבו עם שאר השיר אלא לגתן (שם). כעיר חדשה. כך שמה (שם). להיניו עיר שנשתה מבשה, כדכתיב (יהושע טו) לגן ותבשה (קדושין עג.).

ס"ג **רב פפא אמר אילעריך.** ולעיל אקי לתדרבי יהושע בן לוי אילעריך ליה למיתר הלכה כדבי יוחנן (ג) ותע"ג לתמר הלכה כדבבי המיקל בעירוב: **אבל בעירובי תחומין לא כו'.** והא דרבי יוחנן בן נורי תיקון (פפ:): **ג"ר יהודה כו'.** לקמן בפרק מבוי (פפ:): **בד"ה.** לתין מערבין לו לתדם אלא לדשמת שנתלה: **בעירובי תחומין.** לדשמת תוב לו להפסיד אלפים למזרח על מנת להשתכר אלפים למערב: **עירובי תצירות.** תין שם הפסד אלא ריוח: **הני מילי.** דהלכה כמיקל בעירובי תצירות: **בשיורי עירוב.** שהניח עירוב במקום המשתכר לכמה שנאתו ונתעכב האוכל משיעור ג' סעודות מקילין בית לתכשורי: **אבל** בתמלוקת של תמילת עירוב לא ניזל בתר מיקל והא דרבי יוחנן בן נורי בתמילת עירוב דמי: **בד"ה.** לקרין בשיעור לעירובי תצירות לו מזון שתי סעודות בין כולן לו כגרוגרת לכל אחד בתמילת עירוב: **כל שהוא.** לכל לתחר: **ולא אמרו לערב בתצירות אלא שלא לשכח תורת עירוב מן התינוקות רבי יעקב ורבי זריקא** א) אמרו ג)הלכה כרבי עקיבא מחבירו וכרבי יוסי מחבריו ד)וכרבי מחבירו למאי הלכתא ה)רבי אסי אמר הלכה ורבי חייא בר אבא אמר מטין ור' יוסי בר' חנינא אמר נראין כלשון הזה א"ר יעקב בר אידי ו)אמר ר' יוחנן ז)ר' מאיר ור' יהודה הלכה כרבי יהודה רבי יהודה ורבי יוסי הלכה כרבי יוסי ואצ"ל ח)ר"מ ור' יוסי הלכה כרבי יוסי השתא במקום רבי יהודה ליתא במקום רבי יוסי מיבעיא אמר רב אסי אף אני לומד רבי יוסי ור' שמעון הלכה כרבי יוסי דאמר רבי אבא אמר רבי יוחנן ט)רבי יהודה ורבי שמעון הלכה כר' יהודה השתא במקום רבי יהודה ליתא במקום רבי יוסי מיבעיא איבעיא להו ר"מ ור"ש מאי תיקו אמר רב משרשיא ליתנהו להני כללי מנא ליה לרב משרשיא הא אילימא מהא דתנן י)ר"ש אומר למה הדבר דומה לני' חצירות הפתוחות זו לזו ופתוחות לרשות הרבים עירבו שתים החיצונות עם האמצעית היא מותרת עמהן והן מותרות עמה ושתים החיצונות אסורות זו עם זו ו)אמר רב חמא בר גוריא אמר רב הלכה כרבי שמעון ומאן פליג עליה רבי יהודה והא אמרת רבי יהודה ורבי שמעון הלכה כרבי יהודה אלא לאו ש"מ ליתנהו ומאי קושיא דילמא היכא דאיתמר איתמר היכא דלא איתמר לא איתמר אלא מהא כ)דתנן עיר של יחיד ונעשית של רבים מערבין את כולה של רבים ונעשית של יחיד אין מערבין את כולה אלא אם כן עושה חוצה לה (ס) כעיר חדשה שביהודה שיש בה חמשים דיורין דברי רבי יהודה רבי שמעון אומר שלש

ומתרינן ס) דהכי קאמר להו רבי שמעון לרבנן מכדי לתמה הדבר דומה כו' מאי שנא התם דפליגיתו עלי' מ). אלמא הך רבנן דתייתי לעיל מינה בד' תמות דשביתה תיפוג נמי בתצירות: **היכא דאיתמר.** בהדיא הלכה כרבי שמעון לתימר וכי סיילינן רבי יהודה ור"ש הלכה כרבי יהודה להיכא דלא איתמר הלכתא לא כתר ולא כתר:

שלש

הגהות הב"ח

(ב) גמ' רב פפא כל"ל ותיש ו' נמחק: (ג) שם עיי תכשה כך שמה תכשה. ע"ל דף פ ע"ש: (ד) רש"י ד"ה ר"ג רב פפא וכו' הלכה כרבי יוחנן בן נורי ותע"ש: (ה) ד"ה למאי הלכתא וכו' קתמרי כן לתכ"ל אם סמכינן עליה למילף הלכתא מבללא הם"ד:

גליון הש"ס

גמ' א"ר ר"י ור"י הלכה כר"י. עי' יבמות דף ו ע"ש תוס' ד"ה לתחר:

הגהות מהר"י לנדא

א) גמ' תמרי הלכה כרבי עקיבא מתכרו וכו'. עי' בתוי"ט בפ"ג בכלים משנה ג מ"ש בשם מהרי"ק:

מוסף רש"י

בשה דברים אמורים. לעירך דשת, בעירובי תחומין. שמא אין נותן לי לקטות כאן כדי להפסיד לרוח שכשנדה (לקמן פ. תוס' ד"ה אחר) שמפסיד לגד לאחר (לקמן פא.) אבל בעירובי חצירות. לעולם היא זכות לגן (לקמן צה.). הלכה כר' מחבירו. כאקום יחיד, מחבירו. כאקום רבים (פסחים כג.). מטין. מטין ההולכה לכתחילה לאחר ר"ש, ומיהו לי עביד לאיתרו לא מהדרינן עובדא (בתובות פד.). עיר של יחיד. שלא היו עכשיו כה תמיד ס' רשות של כה אדם ולא תשיבה ה"ר, לפי שמיה לגנני תלבה, ונעשית של רבים. שנותפו כה דיורין לו נקבעו כה שוקים, מערבין את כולה. כלתלה ואין מבותותיה ניכרין תיקון שהרי היה כאלר אחת, ויבון שלתן כה ה"ר נמורה של עיר אחת, ואם ים כה תפרש בגמרא אקבתא להי"ר שכאותה (לקמן נה.) של רבים ונעשית של יחיד. דשיתה דאמוניתן דתע"ג דעשיתן של יחיד אין מערבין את כולה אלא אם כן ותחלתה של רבים, דלמתן הלכה ותחבעתה של רבים ותתו לעירובה כולה, ותתו לעירוב עיר של רבים כלא שיור, ותע"ג לתלן כה ה"ר בגמרא, שלא תשתה תורת ה"ר, וההוא שיר הוי שיכחה דעשתן תשוב עירוב הוא (שם). אלא אם כן

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones
Tél. FR : 01.80.91.62.91 - Tél. ISR : 077.466.03.32 - contact@torah-box.com